

časopis Křesťanského společenství z.s.

Od hory Mórija ke Golgotě

Obsah

Druhý díl	2	Lillian Trasher	15
Přistěhovalci	2	Aktuality ze světa	18
Od hory Mórija ke Golgotě	4	Aktuality z KS	20
Jak připravit biblickou hodinu	8	Literární hlídka	21
Bezejmenná	12	Výpisky odjinud	21
Jak propašovat Krista do církve?	13	Opravdu úspěšná evangelizace	23

Druhý díl

(povelikonoční zamýšlení)

V jednom českém seriálu jeden z hrdinů pronese na téma biblické zprávy o utrpení a vzkříšení Ježíše Krista nadšenou, byť úplně trapnou, poznámku: *Pokud tento příběh byl tak úspěšný, proč nebyl natočen další díl?* Takto nechápavě vnímají připomenutí dějin spásy lidé absolutně neznalí biblické zvěsti. Opravdu, pokud se nějak k evangeliu dostanou a vydrží poslouchat až do konce, tak nevěřičně krotí hlavou. Dá se to pochopit. Pro ně je to příběh jako mnoho jiných, na které koukají v televizi anebo na internetu.

Ale opravdu, popis zmrtvýchvstání Ježíše Krista je plný napětí a akce. Stačí jenom přečíst dvacátou kapitolu Janova evangelia a vidíme, jak mnoho sloves chce vyjádřit ten neuvěřitelný pohyb, který spustilo zmrtvýchvstání. Lidé jdou, spěchají, běží, dívají se, sledují, pláčou, zcela určitě zájmově křičí: *Je pryč! Mesias je pryč! Není v hrobě!* Jenom andělé jsou tak nějak v klidu, oni totiž vědí, co se stalo. V Janově vyprávění je plno drobných detailů na skutečnosti vzkříšení, které se aktérům událostí vrylo hluboko do paměti.

Toto horečné hledání milovaného Krista připomíná jiné místo Písma. Ano, Píseň písní. V ní se toužebně hledají dva lidé, kteří se milují, kteří bez sebe nechťejí a nemohou být. Lidé, kteří jsou nemocní láskou k sobě. Kterí by tomu druhému dali všechno. Celá Šalomounova Velepíseň je o lásce v akci. Je také prorockým obrazem hledání Vzkříšeného.

Zpráva o vzkříšení je úžasná tím, že má opravdu pokračování. Pokud někdo čekal další díl, tak se dočkal. Ne, nejde

o nějaké nové evangelium. Takových pokusů bylo v prvních staletích mladé církve vskutku mnoho. Gnostické poblouznění chtělo leccos doplnit. Dodejme: zcela neúspěšně.

Ale pokračováním akčního biblického příběhu máme být my. Každý křesťan je v podstatě vybízen, aby Krista hledal, nebál se vyrazit za ním, toužil po setkání s Ním, s Ukřižovaným. A to je ta krása Evangelia! Není to nějaký cizí příběh, ale je to život, do kterého můžeme a máme vstoupit. To my sami můžeme být pokračováním příběhu Vzkříšení.

Zbyšek Kaleta

Přistěhovalci

Willkommen, drahé sestry a drazí bratři. Psaní tohoto úvodníku mě zastihlo právě v době, kdy jsem se dověděl, že Česko se zdrželo při hlasování o paktu o migraci a azylu EU. Nadto jsem právě pobýval na služební cestě v německém Bad Mergentheim. Tyto dvě věci mě jaksí vedly k touze osvěžit si příběh asi nejznámější biblické *migrantky*. Svou domněnku, že je nejslavnější, opírám o fakt, že se jejím jménem nazývá celá biblická kniha. Ještě stále jsou tady dvě možnosti, nicméně já mám na mysli Moabku Rút. O procesu migrace Hadasy – královny Ester toho Bible moc nemluví.

Myslím, že v celé krátké knize Rút (4 kapitoly) jako by rezonovalo její vyznání z 1. kapitoly:

Kam půjdeš, půjdu, kde zůstaneš, tam budu. Tvůj lid bude mým lidem a tvůj Bůh mým Bohem. Kde zemřeš, tam zemřu a klesnu do hrobu. Toto ať mi učiní a při-

dá Hospodin: jen smrt mě s tebou rozdělí! (Rt 1,16–17)

Rút se do Izraele přistěhovala. Podíval jsem se tedy na problematiku *přistěhovalectví* v historii Bible trochu hlouběji.

Tak například samotný Hospodin Abrahamovi řekl, že bude přistěhovalcem:

*Tehdy Hospodin Abramovi řekl: „Bud’ si jist, že tví potomci budou **přistěhovanci** v zemi, jež nebude jejich; tam budou zotročeni a utiskováni po čtyři sta let. Já však také budu soudit národ, jemuž budou otročiti, a tak odtud potom vyjdou s velikým jméním.* (Gn 15,13–14)

Abraham sám sebe nazývá přistěhovalcem v době, kdy mu umírá Sára a on pro ni hledá místo k pohřbení:

*Sára žila 127 let; tak dlouhý byl Sárin život. Sára zemřela v Kiriath-arb (což je Hebron) v kanaánské zemi a Abraham přišel, aby nad ní truchlil a oplakával ji. Když vstal od své mrtvé, promluvil k místním Chetejcům: „Jsem mezi vámi **hostem a přistěhovalcem**; dovolte mi u vás vlastnit pozemek pro hrob, abych tam pochoval svou mrtvou.”* (Gn 23,1–4)

Samotný Mojžíš své vyznání, že je přistěhovalcem, korunoval tím, jak pojmenoval svého prvorozeného syna:

*Mojžíš svolil, že u něj zůstane. Ten muž mu pak dal svou dceru Saporu. Když porodila syna, dal mu Mojžíš jméno **Geršom, Přistěhovelec**, neboť řekl: „Byl jsem přistěhovalcem v cizí zemi.”* (Ex 2,21–22)

V pasáži o hrdinech víry (Židům 11) čteme:

*Tito všichni zemřeli ve víře, aniž dosáhli zaslíbení. Jen je zdálky zahlédli, vítali je a vyznávali, že jsou na zemi **cizinci a přistěhovanci**. Ti, kdo takto mluví, dávají najevo, že touží po vlasti. Kdyby měli na mysli tu, kterou opustili, měli přece dost času k návratu. Oni však toužili po lepší vlasti – po té nebeské. Sám Bůh se proto nestydí*

nazývat se jejich Bohem, neboť jim připravil město. (Žd 11,13–16)

Boží zákon s přistěhovalcem počítal, a tak není divu, že najdeme více podobných instrukcí:

*Pro shromáždění i pro přistěhovance žijícího u vás budou platit stejná pravidla. Toto je věčné ustanovení pro všechna vaše pokolení: před Hospodinem si budete vy i **přistěhovec** rovni. Pro vás i pro **přistěhovance** žijícího u vás bude platit stejný zákon a stejný řád.* (Nu 15,15–16)

Například mě překvapilo, že se s nimi počítalo i při použití útočištných měst.

*Určete si šest měst, která vám budou sloužit jako útočiště: tři města v Zajordání a tři města v zemi Kanaán. Ta ať slouží jako útočištná města. Těchto šest měst ať synům Izraele, **hostům i přistěhovalcům** slouží za útočiště, aby se tam uchýlil každý, kdo někoho neúmyslně zabil.* (Nu 35,13–15)

To nejhorší, co se může přistěhovalcem přihodit, je vyhoštění. Byl tady jen hostem a zůstal vyhoštěn. Představte si, že i o takovém postupu je v Bibli řeč. Nejstarší vyhoštění vás možná trochu překvapí:

*Proto Hospodin Bůh člověka vyhnal ze zahrady Eden, aby obdělával zemi, z níž byl vzat. **Vyhostil** člověka a na východní straně zahrady Eden umístil cheruby s míhajícím se plamenným mečem, aby střežili cestu ke stromu života.* (Gn 3,23–24)

I Abrahám (tehdy ještě Abram) byl vyhoštěný:

*Farao si proto Abrama zavolal. „Cos mi to udělal?” řekl mu. „Proč jsi mi zatajil, že je to tvá manželka? Proč jsi říkal: „Je to má sestra? Vždyť jsem si ji vzal za ženu! Zde máš svou manželku, vezmi si ji a jdi!” Farao pak o něm svým mužům přikázal, aby ho **vyhostili** i s manželkou a se vším, co měl.* (Gn 12,18–20)

O nejvíce nepříjemném vyhoštění, které bude trvat věčně, je zmínka v Matoušově evangeliu: *Těm po své levici tehdy řekne: „Jděte ode mě, vy proklatí, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly!“ (...)* Pováží jim: „Amen, říká vám, že cokoli jste neudělali pro nejmenšího z nich, to jste neudělali pro mě.“ *Takoví tedy půjdou do věčných muk, ale spravedliví do věčného života.* (Mt 25,41.45–46)

Bóaz přijal Rút a umožnil jí paběrkovat na svém poli a občerstvovat se z jeho zásob. Prosím, přemýšlejme, jak bychom mohli my pomoci těm nejmenším, slabším, ať už sirotků, vdovám, cizincům. Cvičme se v ryzi zbožnosti!!!

Čistá a ryzí zbožnost před Bohem a Otcem je toto: pomáhat sirotkům a vdovám v jejich nouzi a chránit se před špinou světa. (Jk 1,27)

Vladislav Josiek

Od hory Mórija ke Golgotě

Blíží se velikonoční svátky, kdy si připomínáme ukřižování a slavné zmrtvýchvstání Pána Ježíše. Tato událost je spjata s místem zvané Golgota, které se nachází v Jeruzalémě. Mnoho staletí před tím se však na stejném nebo velmi blízkém místě odehrálo několik mimořádných epizod, které byly významnou předehrou k oběti Pána Ježíše.

Obětování Izáka na hoře v zemi Mórija

Asi 18 století před narozením Krista obdržel patriarcha Abraham podivný příkaz od Hospodina: *Vezmi svého jediného syna Izáka, kterého miluješ, odejdi*

do země Mórija a tam ho oběť jako oběť zápalnou na jedné hoře, o níž ti povím! (Gn 22,2) Toto nařízení bylo o to podivnější, když si uvědomíme, že Pán Bůh Abrahamovi předtím opakovaně zaslíbil, že mu dá nesčetné potomstvo (viz Gn 13,16 a 15,5). Když konečně Abraham měl po těžkých životních zkušenostech s neplodností a zástupným mateřstvím svého vlastního potomka (Izmael, kterého měl s otrokyní Hagar, byl vypuzen), říká mu Bůh, ať ho jde obětovat. Odhlédneme-li od toho, co to muselo znamenat pro otcovu lásku k jedinému synu, nedává tento Boží příkaz v kontextu předchozích zaslíbení jakýkoliv smysl. Vypadá to jako popření všech předchozích slibů.

Nicméně v Božím svrchovaném plánu spasení měl tento příběh mimořádný význam. Jeho cílem bylo, aby Bohem vyvolený Abraham pochopil, co se jednou – za mnoho staletí – odehraje na stejném místě, až se Bůh rozhodne provést tu největší oběť, která navždy změní osud lidstva. Víme, že zkouška víry pro Abrahama dopadla dobře. Izák zůstal naživu a místo něj byl zástupně obětován beran, kterého opatřil Hospodin. *Abraham se rozhlédl a vidí, že vzadu je beran, který uvízl svými rohy v houští. Šel tedy, vzal berana a obětoval jej v zápalnou oběť místo svého syna.* (Gn 22,13) Pro Abrahama to byla obrovská lekce, během které pochopil několik zásadních věcí: cenu oběti vlastního jediného syna, princip zástupné oběti a Boží zaopatření ve spasení. Abraham toto místo (tj. zvláštní horu v zemi Mórija) proto pojmenoval jako *Hospodin opatří* (hebrejsky *Jehovah Jireh* – Gn 22,14).

Protože Abraham skrze tento skutek osvědčil svou víru (viz Žd 11,17–19), Hospodin mu potvrdil a na tomto místě i rozšířil zaslíbení týkající se jeho budou-

cího potomstva: ... *jistotně ti požehnám a tvé potomstvo jistotně rozmnožím jako nebeské hvězdy a jako písek na mořském břehu. Tvé potomstvo obdrží bránu svých nepřátel a ve tvém potomstvu dojdou požehnání všechny pronárody země, protože jsi uposlechl mého hlasu.* (Gn 22,17–18) Na hoře v zemi Mórija Abraham slyší o požehnání, kterého dojdou všechny národy země skrze událost spojenou s touto horou.

Davidova zkušenost s touto horou

Avšak na této konkrétní hoře se udály ještě jiné mimořádné věci, které ukazují na to, že si Bůh tuto lokalitu vybral a vyhradil jako naprosto zvláštní a mimořádné místo ve svém programu spasení člověka. Asi osm staletí po nedokonané oběti Izáka, tedy zhruba tisíc let před Kristovým narozením, se v těchto místech odehrála jiná zvláštní událost.

Hospodin vzplanul hněvem proti Izraeli a podnítil krále Davida, aby provedl sčítání lidu. Tento čin se Hospodinu nelíbil a izraelský národ potrestal pohromou v podobě moru: *Hospodin tedy dopustil na Izraele mor od toho jitra až do určeného času. I pomřelo z lidu od Danu až k Beer-šebě sedmdesát tisíc mužů. Pak vztáhl anděl svou ruku nad Jeruzalém, aby v něm šířil zkázu. Ale Hospodina pojala nad tím zlem lítost. I řekl andělu, jenž šířil mezi lidem zkázu: „Dost, již přestaň.“ Hospodinův anděl byl právě u humna Aravny Jebúsejského.* (2S 24,15–16)

Ve verši 16 si můžeme všimnout, že když se anděl hubící izraelský lid dostal na určité místo v Jeruzalémě, zvedl ruku, ale už nemohl postupovat dále, protože jej Pán Bůh zastavil. Toto místo patřilo muži jménem Aravna Jebúsejský. Co bylo na tom místě tak zvláštního? Všimněte si, že o Aravnovi Jebúsejském v Pís-

mu až do onoho okamžiku není nikde zmínka. Dokonce ani nepatřil k Božímu smluvnímu lidu. Byl to pohan, Kana-nejec!

Hospodin skrze proroka Gáda toho dne zjevil králi Davidovi, že toto místo je pro něj výjimečné a že má s ním zvláštní plán. Načež David odkoupil ono místo – humno i skot, který patřil Aravnovi za padesát šekelů stříbra (2S 24,24). A na tomto místě nechal vybudovat oltář Hospodinu a obětoval zde zápalné i pokojné oběti (v. 25).

Chrám na hoře Mórija

O několik let později slyšíme o tomto místě znovu. Davidův syn Šalomoun na Boží popud buduje Hospodinův chrám... na hoře Mórija! *Šalomoun začal budovat v Jeruzalémě Hospodinův dům na hoře Mórija, kde se Hospodin ukázal jeho otci Davidovi, na místě, které připravil David, na humně Ornána Jebúsejského.* (2Pa 3,1)

Teď to začíná být opravdu vzrušující. Šalomounův chrám vzniká na místě, kde Hospodin zastavil anděla, který vykonával soud nad Izraelem. Na místě původního humna byl Davidem vystavěn Hospodinův oltář. Ale na stejném (či velmi blízkém) místě byl již před staletími vybudován oltář Abrahamem, který poznal Hospodina, jako toho, který zaopatřuje. A nyní budou celá staletí na tomto místě obětovány oběti za hříchy Izraele. Za celou historii židovského chrámu zde byly zabity tisíce zvířat a prolity hektolitry obětní krve. Nicméně Písmo nám zjevuje, že tyto oběti byly pouze připomenutím lidských hříchů a odkazem na přicházející oběť nejvyšší a dokonalou: *Ale těmito oběťmi se hříchy naopak každoročně připomínají, neboť krev býků a kozlů není s to hříchy odstranit. (...)*

Kristus však přinesl za hříchy jedinou oběť, navěky usedl po pravici Boží... Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje. (Žd 10,3–4.12.14)

Před Západní zdí

Šalomounův chrám, známý také jako První chrám, byl zničen kolem roku 587–86 před Kristem. Židé se v této době ocitli v babylonském zajetí. Zhruba 70 let po zničení prvního chrámu byl navrátilci z babylonského zajetí zbudován druhý chrám, jak o tom čteme v knize Ezdráš. Herodes Veliký chrám roku 19 před Kristem nechal přestavět a proměnil jej v honosnou stavbu. Nicméně o této monumentální stavbě prorokoval Pán Ježíš, že bude zbořena a nezůstane z ní kámen na kameni (Mt 24,2). Tato slova se naplnila v srpnu roku 70, kdy byl chrám vypálen a demontován římským vojskem vedeným Titem. Chrám pak již nikdy nebyl obnoven a na místě bývalého chrámu zvaném Chrámová hora byla na konci 7. století po islámské expanzi postavena mešita Skalní dóm, kterou v dnešní době zdobí zlatá kopule. Dodnes se z původního židovského chrámu zachovala pouze část jeho vnějšího opevnění nazývaná Západní zeď či Zeď nářků, kam se židé scházejí k modlitbám.

Kde byla Golgota?

Nyní se dostáváme k nejdůležitější části našeho povídání o hoře Mórija. Pán Ježíš

byl ukřižován na místě zvaném Golgota. Když přišli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali jej i ty zločince, jednoho po jeho pravici a druhého po levici. (Lk 23,33) O přesném místě Kristova ukřižování se vedou diskuze. V letech 326–335 nechal římský císař Konstantin I. Veliký postavit chrám Svatého hrobu jako památku nad Ježíšovým hrobem poblíž Golgoty. Podle Janova evangelia bylo místo poprav velmi blízko od hrobu, kam byl Pán Ježíš pochován: *V těch místech, kde byl Ježíš ukřižován, byla zahrada a v ní nový hrob, v němž dosud nikdo nebyl pochován. (J 19,41)*

Vápencová skála v Chrámu Božího hrobu, kde mohla být Golgota

Bazilika Svatého hrobu je nyní v centru Starého Města v Jeruzalémě. Avšak původně se toto místo nacházelo v souladu se sdělením Písma (Žd 13,12) za hradbami. Jeruzalémské hradby byly v dalších obdobích opakovaně přestavovány a už v letech 41–44 obehaly i prostor nynější baziliky Svatého hrobu. Uvnitř baziliky se nachází 7 metrů dlouhý, 3 metry široký a 4,8 metru vysoký kus skály, o kterém křesťané po staletí věří, že je posledním pozůstatkem Golgoty. Během restaurátorských prací a výkopů uvnitř baziliky Svatého hrobu v letech 1973–1978 bylo zjištěno, že Golgota byla původně místem, kde se těžil bílý vápenec. Pozorování potvrdilo, že při

pohledu z města tento kopec mohl vypadat jako lebka.

Pohled na možnou Golgotu ze Zahradní hrobky

Jiní křesťané, zejména z řad protestantů, lokalizují Golgotu a hrob Pána Ježíše do tzv. Zahradní hrobky. Toto místo bylo objeveno v devatenáctém století britským důstojníkem a úředníkem Charlesem Georgem Gordonem, který odmítal uvěřit, že se Golgota nacházela na místě chrámu Svatého hrobu. Byť toto místo působí impozantně a v dnešní době může působit značně věrohodně jako místo Golgoty a poblíže se nacházejícího hrobu, existují dosti vážné argumenty proti této lokalizaci místa Kristova umučení a pochování.

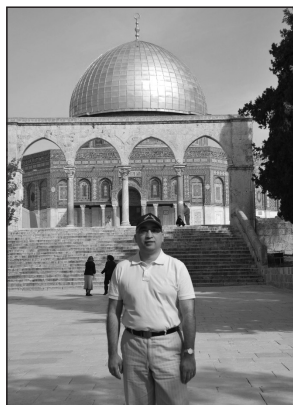
Během našich cest po Izraeli jsme z Boží milosti navštívili obě místa mnohokrát a měli možnost nasávat mimořádnou atmosféru, kterou působí dodnes.

Abraham spatřil a zaradoval se. A my?

Židé se ve své rozpravě s Pánem Ježíšem zaštiťovali svým původem od Abrahama. Pán Ježíš jim jejich tvrzení rozporoval tím, že poukazoval na jejich skutky a nevíru vůči němu: *Odpověděli mu: „Náš otec je Abraham.“ Ježíš jim řekl: „Kdybyste byli děti Abrahamovy, jednali byste jako on!“* (J 8,39) Polemika pokračovala a v určitém okamžiku Pána Ježíš

řekl větu, která židy viditelně značně překvapila: *Váš otec Abraham zajásal, že spatří můj den; spatřil jej a zaradoval se.* (J 8,56) Načež židé oponovali, že nemají ještě ani padesát let, a tvrdí že viděl Abrahama, který žil před více než osmnácti stoletími. Pán Ježíš jim dal odpověď, která je šokovala: *Amen, amen, pravím vám, dříve než se Abraham narodil, já jsem.* (J 8,58) Deklaroval tím své božství (totožnost s Jahve – já jsem) a vyvolal tím odpovídající reakci u židů – pokus o kameňování.

Vraťme se však ještě k Ježíšově zmínce o tom, že Abraham spatřil jeho den a zaradoval se. Podle dnešní topografie víme, kde se nacházel chrám. Zcela přesnou lokalizaci místa obětování Izáka ani místa ukřižování Pána Ježíše však nejsme schopni provést. Nicméně je jasné, že tyto věci se udály na místech velmi blízkých, pokud ne totožných. Hora Móríja měla ve své topografii tvar spíše hřebene než jediného vrcholku. I kdyby nasnadě obětování Izáka proběhlo na dnešní Chrátové hoře, tak ke Golgotě (v bazilice Svatého hrobu) to je vzdušnou čarou něco přes 400 metrů. Ale místa obou obětí mohla být lokalizována i podstatně blíže.

Autor článku na Chrátové hoře

Jsem přesvědčen, že Abraham při obětování Izáka na oné hoře v zemi Móriaža zažil něco mimořádného. Podle toho, co řekl Pán Ježíš, Abraham obdržel zřejmě vizi toho, co se má udát na tomto místě za mnoho staletí. Při lekci, kterou mu dal Bůh, pochopil nejen význam zástupné oběti, ale viděl i onoho pravého Beránka, který bude jednou obětován za všechny věřící. Stal se tak otcem víry, protože věřil, že jeho viny budou smyty a očistěny dokonalou obětí.

A od doby oběti Pána Ježíše na Golgotě (na hoře Móriaža) jsou všichni věřící v Kristovu zástupnou oběť takto proměněni a stávají se oním zaslíbeným potomstvem Abrahamovým. *Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši. Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil!* (Ga 3,29)

Platí to i o Vás?

Štěpán Rucki

Jak připravit biblickou hodinu

Žijeme ve světě, který má jiný žebříček hodnot. Všudypřítomné pozitivní myšlení nám zastínilo náš pohled, abychom viděli svět i sebe ve světle Božího slova. O člověku se musí mluvit jako o výjimečné, kulturní, vzdělané, prosperující osobnosti, překypující krásou těla, moudrostí, zdravím a bohatstvím. Vždyť ty za to stojíš, tak si to kup, užij si to, abys byl *in*.

I minulý režim učil, že člověk je dobrý, stačí ho jen trochu kulturně a vědecky vzdělat, usměrnit, dát mu režimem nabízené hodnoty, a bude šťastný. Už nebude potřeba chodit do kostela, církve,

nebude potřebovat ani věřit v Boha.

Musím s hlubokou pokorou vyznat, že dnešní moderní doba není v tomto směru pozadu, spíš ještě promyšleněji toto pozitivní myšlení uplatňuje ve všech sférách života.

Dříve nebo později přijdou chvíle, ve kterých člověk pozná skutečnou pravdu, kdy každá z nabízených hodnot uvízne v pomíjivosti, bídě a v beznaději. V takové situaci nabízí pomoc každému člověku jen živý Bůh, Pán Ježíš Kristus. K této pomoci mají mimo jiných forem sloužit také biblické hodiny.

Když se po revoluci u nás objevily jak houby po dešti různé knihy ze západní Evropy a USA: filozofické, sociologické, ale i jiné, které radily, jak efektivně vést lidi, jak se stát úspěšným, jak vést davy apod., hltal jsem je jedním dechem bez konfrontace s pravdou Božího slova. Byl jsem tím opravdu ovlivněn, a to viděla i moje manželka, která mě na to upozorňovala. Po dlouhé době jsem pochopil, že má pravdu, knihy jsem spálil a opět jsem hledal pravdu v Bibli.

V tomto zamyšlení – jak připravit kvalitní biblickou hodinu – nebudu používat žádné metodické postupy, i když je jich v nabídce mnoho, nebudu citovat odborné metodické příručky, ale budu čerpat z vlastních zkušeností, a hlavně z Božího Slova, Bible.

Když jsem pobýval ve známém lázeňském městě na Moravě, navštěvoval jsem nedělní bohoslužby. Byl nás plný sál. Také jsem se účastnil i biblických hodin. O několik let později už nás bylo na bohoslužbách jen několik. Kromě nedělních bohoslužeb tam už nebyly ani biblické hodiny ani jiná náboženská setkání. Když jsem dnes otevřel jejich internetovou stránku, stálo tam: *V této chvíli jsou bohoslužby pozastaveny.*

Použil jsem tento příklad proto, abych mohl porovnat křesťanský sbor v duchovním zrcadle dnešní doby. Jak tráví křesťané sváteční nedělní den? Jak oslavují Pána Ježíše Krista v neděli? Jsou tito lidé opravdu šťastní? Nevím, ale Bůh to ví...

Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou mou ratolest, která neneše ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce. Vy jste již čisti pro slovo, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyvržen ven jako ratolest a uschne; pak ji seberou, hodí do ohně a spálí. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě, oč chcete, a stane se vám. Tím bude oslaven můj Otec, když ponese hojné ovoce a budete mými učedníky. Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná. To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. Vy jste moji přátelé, činite-li, co vám přikazuji. Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce. (J 15,1–11)

Z uvedeného textu je jasné, že Bůh, Pán Ježíš Kristus je pravý vinný kmen. Jsou tedy jen dva druhy ratolestí. Ta, kte-

rá neneše ovoce, se odřezává a půjde do ohně. Ta, která je naroubována na Pána Ježíše, ta se čistí, aby nesla hojnější ovoce.

Co to v praxi znamená? Že živí křesťané by měli hýřit aktivitou, aby nesli hojné ovoce. Kde? Ve službě na růstu Božího království, v různých oblastech dle svého obdarování, v účasti na bohoslužbách, biblických hodinách, pěveckých sborech, hudebních skupinách apod. Nebo se mýlím? Nebo je to úplně nějak jinak?

Wikipedie definuje biblickou hodinu jako *druh náboženského setkání v křesťanských církvích. Obsahuje obvykle čtení biblického textu a jeho výklad vedený často duchovním, nebo pověřeným členem křesťanského sboru, případně několika členy sboru. Výklad se obvykle soustředí na historii, dobové pozadí a porovnávání různých překladů. Nad přečteným a vložným textem se následně vede rozhovor mezi účastníky biblické hodiny, do něhož se může, ale nemusí každý zapojit. Biblické hodiny se rozvinuly zejména v pietistickém hnutí (probuzení) v 19. století. Ve 20. a 21. století se biblické hodiny konají například křesťanskými denominacemi včetně římskokatolické církve. V prostředí biblických hodin mohou probíhat i přímluvné modlitby. Ve větších sborech může probíhat i více biblických hodin, které se vzájemně odlišují skladbou účastníků. Některé jsou určeny dětem, jiné mládežníkům, další dospělým, ještě jiné seniorům.*

Bylo by jistě zajímavé udělat výzkum, jak biblické hodiny ovlivňují duchovní růst mne osobně, pak naší rodiny, sboru, obce, či města. Nebudu mluvit o bohoslužbách, ani jiných křesťanských aktivitách, ale jen o biblických hodinách.

Biblické hodiny jsou u nás určeny pro celé duchovní tělo, od nejmenších až po

nejstarší. Před každou biblickou hodinou je potřebné si stanovit cíl! Předkládám několik možných cílů:

- Osobně poznat pravdu Božího slova.
- Poznat pravdu o sobě, o světě a o budoucnosti.
- Ukázat na zápas o víru v Krista v našem životě.
- Růst v poznání Božího slova a pravé zbožnosti.
- Ve svědectvích se posilňovat ve víře s jinými věřícími.
- Přivádět k osobnímu poznání a přijetí Pána Ježíše Krista.
- Motivovat k svědectví evangelia ve své rodině, ve škole, v zaměstnání.
- Žít život dle Božího slova.

Cíl (nebo více cílů) musíme mít pořád před sebou, i když ne vždy se dá určený cíl plně dosáhnout. Bez duchovního cíle nelze dobře biblickou hodinu připravit!

Je dobré také mít osobního poradce, se kterým mohu všechno rozebrat, a přitom mít jistotu, že to, o čem jsme mluvili, zůstane jen mezi námi a svatým Bohem.

Křesťanské společenství připravuje témata na biblické hodiny v určitém časovém předstihu. Dané téma však není dogma, že do tečky musíme všechno obsáhnout. Ne. Toto téma si vedoucí (může být jeden, dva, nebo i více) promyslí, promodlí a rozpracuje (zapracuje) do situace svého společenství a vytipuje bratry i sestry, kteří by s požehnáním posloužili výklady Božího slova, svědectvím, hudbou či zpěvem.

Pokusím se prakticky nastínit, jak by měla být biblická hodina připravena.

Každá biblická hodina musí být předem jasně oznamována na bohoslužbách, osobně, elektronicky, aby bylo jasné, co se tam bude probírat.

Výše uvedený text z evangelia Jana

nám poslouží jako model přípravy na biblickou hodinu.

Jaké téma zvolíme? Může to být: *Kmen a ratolesti*, nebo: *Jsi už ratolestí Pána Ježíše Krista?* Samozřejmě, mohou být i jiné.

Pro toto studium vyberu téma, které bylo životním vyznáním velikého vědce Blaise Pascala: *Bez Pána Ježíše Krista nerozumíme svému životu, své smrti, Bohu, ani sobě.*

Úvodní slovo: Může být svědectví 2–3 bratří nebo sester o tom, co pro ně znamená být naroubován na Pána Ježíše Krista.

Hlavní slovo: Já jsem pravý vinný kmen, mluví Pán Ježíš. Plnost života a síly spočívá v napojení na vinný kmen. Ratolest nemůže být (žít) bez napojení na živý kmen, ani nést ovoce. Kdo uvěří v Pána Ježíše Krista, má věčný život a stává se také zdrojem života tím, že nese ovoce na Boží slávu.

Závěr: Pán Ježíš dává život v plnosti včetně všech Božích zaslíbení. (J 15,10–11)

Téma i slova na biblickou hodinu máme, tak si stanovíme cíl, o který budeme usilovat a tomu přizpůsobíme program. Když se podíváme na předložené dílčí cíle, tak toto Boží slovo přímo nabízí výzvu k osobnímu přijetí Pána Ježíše Krista nebo obnovení tohoto vztahu. Stanovíme cíl: *Jsem opravdu naroubován na Pána Ježíše Krista?*

Myslím si, že takových výzev je na biblických hodinách poskrovnu. Jsem mnohokrát hluboce zarmoucen, když i od věřících slyším, že na XcamPu nemáme dělat výzvy mladým k osobnímu přijetí Pána Ježíše Krista. Takové myšlenky odmítám, protože to jsou myšlenky toho Zlého. Pokud by na XcamPu nebyly výzvy k osobnímu přijetí Pána Ježíše Krista, tak XcamP by byl na úrovni jiných campů, třeba sportovních, turistických,

či skautských. Prosme Pána, aby na XcamPu byly jasné výzvy k osobnímu přijetí Krista a aby i na biblických hodinách tyto výzvy zaznívaly.

K tomuto cíli tedy přizpůsobíme celou biblickou hodinu. Vybereme společně písně, rozhodneme, zda na biblické hodině bude hrát nějaká skupina a určíme čas, podle kterého pak připravíme celý program. Vybereme, kdo bude mít svědectví, kdo bude zvěstovat Boží slovo a rozhodneme, kdo udělá výzvu. Podle času můžeme program rozšířit o vystoupení dětí nebo použít scénku, soutěž či vhodné video. Sloužící slovem spolu s pastorem by měli posloužit těm, kdo by se rozhodli přijmout Pána a dát se naroubovat. Pokud by bylo potřeba posloužit i v jiných duchovních oblastech, pak tito duchovní poradci by měli být k tomu připraveni.

Podle připravených témat tedy vybereme konkrétní cíle, podle kterých připravíme program. Biblické hodiny jsou nám svěřeny jako Boží dílo, na kterém máme z Boží milosti pracovat co nejlépe. Velmi důležitá je časová příprava!

Jak by neměla probíhat příprava na biblickou hodinu? V neděli mám vedení biblické hodiny. Vzpomněl jsem si na to až v sobotu, pátek, nebo ve čtvrtek. Volám na všechny strany a prosím, aby si někdo vzal biblická slova. Neumím si představit, aby se někdo důkladně připravil. Svědectví o tom, jak žiji s Pánem, to ano. Na toto svědectví musíme být připraveni v každý čas, ale na výklad Božího slova je potřeba delší příprava. Pokud slovo nebude dobře připraveno, tak to bude mluvení o ničem podtrženo biblickými frázemi. Nepřipravené slovo Pán nemůže požeňnat, takové slovo posluchače spíše odradí s poznámkou, dobře, že už skončil. Zkusme se zamyslet,

zda opravdově, věrohodně v moci Božího Ducha zvěstujeme slovo pravého Boha, kterého jsme svědky? Dělají lidé na slyšené Boží slovo pokání? Chtějí být svědky Pána Ježíše? Příprava na zvěst Božího slova má být na prvním místě. Zvěstujme Boží slovo v moci Božího Ducha, zvěstujme, co Bůh udělal s naším životem, zvěstujme, že Ježíš žije a volá každého člověka. Když jsem jako mladý diskutoval po biblické hodině s jedním bratrem, který je už u Pána, mluvil o tom, co bude zvěstovat za týden, ale i tom, co bude zvěstovat za dva týdny. Tomu se říká, že opravdu žije Božím Slovem.

Shrnu tedy, jak by měla probíhat příprava na biblickou hodinu. S patřičným časovým předstihem. Musíme si stanovit dle tématu cíl biblické hodiny. Pak vybrat bratry a sestry na zvěstované Boží slovo, na svědectví, scénku, soutěž, či video. Následně vybrat vhodné společné písně, hudební skupinu, vítací službu a modlitební ztišení. Je možné použít i jiné formy, které lze v programu použít, např. diskusní skupinky, využít děti, ale i ty, kteří jsou ochotni nějak jinak sloužit.

Biblické hodiny jsou určeny pro všechny a mají být připraveny a vedeny tak, aby mnozí říkali: Škoda, že už je konec. Díky Bohu za oslovující Boží slovo, těšíme se na příští biblickou, na kterou pozvu i své blízké. Posíláme po biblické hodině SMS na všechny strany, že Ježíš žije a kdo v Něho věří nezahyne a má věčný život.

Když mluvím s fanoušky sportovního klubu, jsem překvapen, co všechno vědí o hráčích, zápasech, trenérech, rozhodčích. S jakým zápalem dokáží nejen mluvit, ale se i oblékat, jezdit na zápasy doma i venku. Nelitují času, ani peněz, ani hlasu, jen aby byli se svým mužstvem a hrdě se k nim hlásí. Není tato aktivita

sportovních fanoušků vzorem pro nás, kteří neseme hrdé jméno křesťan?

Ježíš Kristus, jediný živý Bůh, udělal vše proto, aby nikdo nemusel věčně zahynout. On zaslíbil, že kdo k Němu přijde v upřímnosti srdce, toho do sebe naroubuje. Jedině Pán Ježíš dává život v hojnosti včetně všech Božích zaslíbení.

Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život, nezhynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvé. (J 10,27–28)

To není pohádka, to není něco, co je nedosažitelné, to je realita, to jsou slova živého Boha. Proto nám dal Pán i biblické hodiny, aby s jejich pomocí mohl každý osobně lépe poznávat Boží pravdy, žít život s Kristem a nést ovoce na jeho slávu. Těch Božích zaslíbení je mnoho a jsou nabízena všem věřícím. *Mně však v Boží blízkosti je dobře, v Panovníku Hospodinu mám své útočiště, proto vyprávím o všech tvých činech. (Ž 73,28)*

Tématem naší modelové biblické hodiny byla životní zkušenost velikého vědce Pascala, proto pamatujme, že bez Ježíše Krista nerozumíme svému životu, své smrti, Bohu, ani sobě.

Milan Pecka

Bezejmenná

Na obrázku vidíme zajímavou ruskou ženu. Řeknete si, že každá žena je zajímavá. To ano. Je nás na Zemi prý už přes osm miliard, ale nenajdeme dva absolutně stejné jedince. A u této ženy nás bude navíc fascinovat její naprosto mimořádný životní příběh.

Během 2. světové války byla nalezena jako naprosto anonymní nemluvně. Nikdo neznal její původ, jméno a datum narození. Jméno se dalo celkem snadno vymyslet. A co datum narození? Rok narození se u takového nemluvněte dá určit celkem spolehlivě, ale co měsíc a den? To už je oříšek! Ale ne pro sovětské úřady. Jednoduše stanovily, že bude slavit narozeniny dne 22. dubna. Ale co na tom vůbec bylo tak jednoduchého? Nu, v tento den si přece celý pokrokový svět měl připomínat narození velkého Vladimira Iljiče Uljanova!

Byla vychována asi v nějakém sirotčinci, ale přesto se dostala pod vliv evangelia a stala se křesťankou. A byla aktivní křesťankou! Jak mohla, podílela se na samizdatovém vydání Nového zákona a byla za to i nějakou dobu vězněna.

Snažil jsem se svého času, aby mohla navštívit Československo, žel, neuspěl jsem. Od doby, kdy jsme v devadesátých letech vezli až k Volze humanitární pomoc poskytnutou Křesťanským společenstvím, se situace vyvinula natolik nepříznivě, že se o naši Bezejmenné na této Zemi už víc asi nedovíme. Vzhledem k jejímu věku se možná už raduje s Církvi vítěznou.

Vilém Spratek

Jak propašovat Krista do církve?

Někteří sice kážou Krista také ze závisti a z řevnivosti, jiní však s dobrým úmyslem. Jedni z lásky, protože vědí, že jsem tu k obhajobě evangelia, druzí z touhy po uplatnění, ne z čistých pohnutek, a domnívají se, že mi v mém vězení způsobí bolest. Ale co na tom! Jen když se jakýmkoli způsobem, ať s postranními úmysly, ať upřímně zvěstuje Kristus; z toho se raduji a budu radovat. Neboť vím, že se mi vše obrátí k dobrému vaší modlitbou a přispěním Ducha Ježíše Krista. Toužebně očekávám a doufám, že v ničem nebudu zahanben, ale veřejně a směle jako vždycky i nyní na mně bude oslaven Kristus, ať životem, ať smrtí. (F 1,15–21)

List Filipským, nejradostnější ze všech Pavlových psaní, je jedním z jeho vězeňských dopisů. V mém osobním archivu je vězeňská korespondence. Kdysi jsem totiž navštěvoval jednoho odsouzeného v Heřmanickém vězení. Ale člověk, který mi tehdy posílal dopisy z vězení, měl zcela jiné starosti a jiné touhy než apoštol Pavel. Touhou mého kamaráda za *katrem* byla dodávka různých pochutin a hygienických pomůcek.

14. 4. 1993. Ahoj Zbyšku. Předem Tě moc pozdravuji a děkuji Ti za dopis, který jsem dnes dostal. Zbyšku, v tomto dopise Ti toho moc nenapišu, neboť za chvíli ho musím odevzdat vychovateli, aby tam dal tu balíček. (Poznámka: povolení k zaslání balíčku) Jinač nic nového. U mě nic, zatím ještě nedělám, neboť to pracoviště ještě neotevřeli. No snad už příští měsíc, už abych dělal, aspoň to bude líp utíkat. Zbyšku, jestli budeš moct, tak mi do toho balíku dej alespoň jedny ponožky. Zbyšku, budu pomalu končit, neboť vychovatel už jde z večeře a chce mu to dát. Pozdravuj všechny a měj se dobře. Ahoj Bohuš.

16. 5. 1993 ...budu končit, neboť nevím, co bych ti napsal.

Není dopis z vězení jako dopis z vězení. Pavel to měl výrazně jiné. On neprosil o cukr, různé dobrůtky, pochutiny a ponožky. Jemu šlo o sbor ve Filipech. Ani Havlovy Dopisy Olze (přes svoji literární a lidskou hodnotu) nesnesou srovnání s krásou Pavlových vězeňských dopisů.

Tato perikopa z listu Filipským mne ještě před několika málo dny vytáčela. Když jsem četl o tom, proč někteří lidé hlásali evangelium, nechápal jsem, jak někdo může sloužit s takovou nepředstavitelně zcestnou motivací. Pavel tady jmenuje závist, řevnivost, touhu po uplatnění, nečisté pohnutky, a dokonce snahu způsobit žalářovanému bolest. Tento nesouhlas ve mně hlodal docela dlouho. Pak se něco zlomilo.

Když se soustředíme na ty, kteří slouží ze závisti, z řevnivosti, z touhy po uplatnění, z nečistých pohnutek, ze snahy udělat vězení ještě těžším, tak si řekneme, že takoví lidé jsou hodni našeho odsouzení a odmítnutí. Tak trochu nechápeme Pavlova naivitu, když si myslí, že taková služba je k něčemu dobrá. Není k ničemu. Takto nečistá a zvrhlá motivace je odsouzeníhodná. Opravdu? Opravdu, takto je možno vnímat službu těchto nehodných služebníků.

Nechápal jsem Pavlova neskutečnou a dle mého i neopodstatněnou velkorysost. S takovými motivy by nikdo neměl vystoupit na kazatelnu. Ani náhodou! Pokud byste věděli, že s takovou motivací jde kazatel před vás, tak byste ho jistě z této kazatelny sundali. Ale všichni tito nejmenovaní lidé s dobrými i špatnými motivy měli jednu zásadní vlastnost. Jedno je spojovalo. Jedno bylo veskrze pozitivní: kázali Krista.

Pavel se na mnoha jiných místech opa-

kovaně rozčílil, když někdo kázal zákon, když někdo kázal obřízku. Tehdy, když křesťané zapomínali na milost, ale kázali nějaké lidské skutky údajně vedoucí ke spasení. Pavel neváhal a řekl třeba, že ti, kteří chtějí být spravedliví ze zákona, se mají přímo vykleštit. Sžíravá ironie a opravdu silná slova. Pavel neváhal použít tvrdá slova, pokud někdo použil obřízku, kterou nazval *rozřízkou*, jako důvod k *rozříznutí*, rozbití sboru. Ale tady jeho docela problematičtí souputníci byli jiní: navzdory zlým motivům kázali Krista, kázali evangelium.

Byl jsem na Evangelikálním fóru v Praze organizovaném Českou evangelikální aliancí. Téma Evangelikálního fóra bylo *Církev v době ego pohanství*. A jedna z přednášek měla název: ***Jak propašovat Krista do církve?*** Silné, ale pravdivé. Jak propašovat Krista do církve, daří se nám to vůbec?

A v návaznosti na ten text jsem si uvědomil, že tito lidé měli jednu velikou a nezpochybnitelnou kvalitu. Hlásali Krista, nikoliv nějaké zákonické bludy, ale hlásali evangelium. Nehlásali, že aby byl člověk spasen, musí dělat nějaké náboženské skutky. Ne. Hlásali pokání, víru a milost v Ježíši Kristu.

Velice často se mi lidé svěřují, že byli na nějakém kázání, ale Krista tam nebylo ani za mák. Co je v mnoha našich kázáních? Je tam poučení, etika? Není problém. Ale pokud tam jsou pouze informace a poučení, tak problém opravdu máme. Poslouchám přenosy bohoslužeb z Německa a tam v kázáních je mnoho ekologie a sociálních otázek. Proč ne? Ale toto opravdu nestačí. Někde je v kázáních management, jinde jsou kvalitní kázání o vztazích, ale leckdy schází Kristus. Kristus má někdy v kostelích *áčko*. Absenci. Ne z vlastní, ale z naší viny. Ne-

omluvitelná absence Krista v našich kázáních. Pavel popisuje závadnou motivaci, ale v podstatě vyzdvihuje obsah kázání svých protivníků. Je ochoten prominout to, že ho nemají rádi, ale nikdy by jim neprominul, kdyby vypustili ze svých kázání Krista.

Takto je motivace pro Pavla podružná. Pokud je hlášáno evangelium, je to v pořádku. Pokud lidé odejdou z bohoslužeb s vědomím, že všechno, co bylo napsáno v celém Písmu, bylo napsáno s ohledem na Krista, pak motivace pro službu nemusí být určující.

Ale co na tom! Jen když se jakýmkoli způsobem, ať s postranními úmysly, ať upřímně zvěstuje Kristus; z toho se raduji a budu radovat. Neboť vím, že se mi vše obrátí k dobrému vaší modlitbou a přispěním Ducha Ježíše Krista.

Pavel sděluje, že ho nezajímá motivace těchto lidí. Vlastně motivace je druhořadá, jelikož jde o to, aby byl Kristus *propašován* do každého našeho zvěstování. A to jakýmkoliv způsobem. Třeba za cenu toho, že se ocitnu ve vězení. Na úspěchu evangelia je krásné, že na něm mohou participovat všichni, celá církev. Modlitbou i samotným zvěstováním. Zbytek tak i tak musí udělat Duch svatý. Úkolem pro dnešní kazatele a vlastně celou církev je kázat Krista. Propašovat Krista do církve.

Budu citovat z jednoho dopisu po mé návštěvě ve vězení: *... já jsem se nikdy nenaučil to, čemu Vy říkáte odpuštění*. Ano, dostali jsme milost hlásat pokání a odpuštění v Pánu Ježíši Kristu. Dostali jsme milost žít a kázat evangelium, a tak propašujme Krista do církve, rodiny a na pracoviště. Dělejme tak s láskou a radostí. Nejradostnější ze všech Pavlových dopisů nás k tomu zve.

Zbyšek Kaleta

Lillian Trasher

Dětství

Lillian Trasher byla americká misionářka a zakladatelka prvního sirotčince v Egyptě. Narodila se v roce 1887 v USA. Vyrůstala v katolické rodině. UVěřila jako dítě během jednoho modlitebního setkání u sousedů. V sedmnácti letech odjela za prací do Atlanty. Cestou ve vlaku potkala Mattie Perry, která jí vyprávěla o práci v sirotčinci a nabídlá jí pozici asistentky. Po příjezdu do Atlanty pochopila, že ji Bůh povolává k práci v sirotčinci, a proto se vrátila zpět do Severní Karolíny, kde začala pracovat v sirotčinci *Faith Orphanage*. V tom čase se seznámila se svým budoucím snoubencem Tomem Goodsonem. Deset dní před sňatkem se účastnila setkání s misionářem pracujícím v Indii. Během něj ucítila Boží povolání k misii v Africe. Po návratu domů se rozplakala, protože věděla, že povoláním jejího snoubence je být v USA. S těžkým srdcem mu vše vysvětlila, zrušila svatbu a následně skončila i ve své milované práci.

Povolání do Afriky

Nyní se chtěla připravit na misijní práci, ale nevěděla jak. Měla jen pět dolarů, zbylé peníze použila na náklady plánované svatby. O týden později se dozvěděla o misijní konferenci v Pittsburghu, kam se rozhodla jet. Po pár dnech se jí ale podařilo nasbírat peníze jen na cestu do Washingtonu. Odjela tedy vlakem do Washingtonu s tím, že Mattie Perry jí dala adresu známé, u níž může přespat. Zároveň jí slíbila, že jakmile bude mít další peníze, tak jí je okamžitě pošle. Po příjezdu vyrazila do domu známé Mattie - paní Olivier. Tam zjistila, že paní Olivier zrovna hostí misionáře z Egypta - pas-

tora Brelsforda a jeho manželku. Začali spolu hovořit o misii v Africe. Když misionáři zjistili, že Lillian nemá podporu žádného sboru, nemá peníze na cestu a vlastně neví, kam přesně chce jet, tak ji od cesty do Afriky odrazovali. Příštího dne ale změnili názor. Slíbili jí, že pokud se nějakým způsobem dostane do Egypta, tak jí zajistí bydlení a jídlo. Další den přišly peníze na cestu do Pittsburghu. Na konferenci se ještě více utvrdila v tom, že chce být misionářkou v Africe. Poté odjela do New Yorku, kde mluvila o svém záměru jet do Afriky na setkáních v různých sborech. Díky sbírkám získala peníze potřebné na cestu. Do Egypta vyplula spolu se svou starší sestrou Jennie, která se ji rozhodla doprovázet během prvních měsíců v Africe.

Asjút

V roce 1910 doplula do Alexandrie, odkud se vydala vlakem do města Asjút v Egyptě. Tam se nacházela misijní stanice v čele s pastorem Brelsfordem. Po příjezdu se začala učit arabštinu a spolu s další misionářkou navštěvovala místní ženy. Po třech měsících v Egyptě, jednou večer přišel na misijní stanici neznámý muž. Řekl, že ve městě umírá mladá matka, a prosil o pomoc. V nočních hodinách bylo nebezpečné vycházet na ulici, přesto se Lillian a další dva rozhodli, že půjdou pomoci. Vyšli ven, šli temnými ulicemi města, až dorazili do jedné chatky. Tam uviděli starší ženu, umírající mladou matku a nemocné dítě. Když je uviděla matka, která mohla mít asi patnáct let, řekla: „Prosím, vezmi ho.“ Poté zemřela. Lillian zůstala nehybně stát, ostatní misionáři jí radili, aby nechala dítě se starší ženou (zřejmě babičkou). Ta ale také prosila, aby ho vzala. Poté dokonce naznačila, že jestli odejdou,

tak dítě utopí v řece. Když se to Lillian dozvěděla, tak se rozhněvala, vzala dítě a odešla na misijní stanici. Dítě bylo ve velmi zuboženém stavu. Lillian ho umyla a nakrmila. I přes veškerou péči v dalších dnech bylo dítě stále nemocné a často celou noc proplakalo. Kvůli tomu začali být ostatní misionáři unaveni. Jednoho dne pastor Brelsford nařídil Lillian, aby vyhledala rodinu dítěte a odnesla ho zpátky. S tím Lillian nesouhlasila, věděla totiž, že kdyby dítě vrátila, tak ho pravděpodobně utopí v Nilu. Proto se rozhodla se sestrou a dítětem odejít z misijního domu. Ve městě pronajala jeden starší dům a tam se nastěhovali. Nyní se ocitly dvě Američanky samy, bez peněz v nebezpečném arabském světě s malým dítětem.

Mor

Během dalších týdnů dítě, kterému dali jméno Fareida, začalo prospívat. Stále však měli málo peněz, jídlo převážně na jeden den a blížil se den, kdy měla zaplatit za nájem. V tomto období jí přišla na mysl tato věta: *Všechno bude dobré, Bůh mě poslal do Egypta, abych založila první křesťanský sirotčinec.* O tom pak řekla jednomu egyptskému úředníkovi, díky kterému se tato zvěst roznesla po celém městě a lidé začali přinášet drobné peníze a jídlo. Po dvou měsících se Lillian dozvěděla o dvou sirotcích z vedlejší vesnice, kteří potřebují pomoc. Sirotky vyhledala a vzala je k sobě domů. Nyní se starala o tři děti. V červenci 1911 se dozvěděla o dalším sirotku, kterého rovněž přibrala k sobě. Ten následně onemocněl morem a zbylá část domova musela být v karanténě. Ostatní děti se nenakazily, onemocněla ale Lillian. Několik dnů se pohybovala na hranici smrti. Nakonec se oba uzdravili. Lékař ale

Lillian nařídil odpočinek od práce. V této době jí pomohly známé ze sousedství, které se o děti postaraly.

Nový dům

Když se Lillian zotavila, tak začala pracovat s ještě větší energií. Většina lidí z okolí jim pomáhala. Rolníci jim často darovali obilí a zeleninu. Během následujících tří let se počet sirotků rozrostl na osm. Nyní byl pro ně dům malý a Lillian se začala modlit o větší. Poté se dozvěděla o pozemku, který by byl ideální na výstavbu nového domu. Pozemek stál padesát liber a ona neměla ani jednu. Proto se opět modlila. Po modlitbě si vzpomněla na nedávný rozhovor s jedním bohatým podnikatelem o její službě. Rozhodla se ho navštívit a říct mu o pozemku. Podnikatel ji rád vyslechl a na konci jí dal potřebné peníze. Když koupila pozemek, tak jí zbylo jen pár drobných a neměla další peníze na stavbu domu. Za zbylé peníze koupila několik forem na cihly a ty spolu s dětmi začala vyrábět. Projekt domu si vytvořila sama. Zedníka pak mohla zaplatit díky darům rolníků z okolních vesnic. V tomto období došlo k jedné tragické události. Jejich první dítě – Fareidu si vzal její otec k sobě. Po nějaké době u něj Fareida zemřela. Pro Lillian to bylo velmi bolestivé a jen díky Boží pomoci zvládla pokračovat dál v práci s dětmi. Nový dům byl dokončen v roce 1916. Následkem první světové války v Egyptě narostl počet vdov a sirotků. Lillian se rozhodla pomáhat i vdovám a v roce 1918 se starala již o padesát sirotků a osm vdov. V té době se práce nadále rozrůstala, přidala se k nim jedna americká misionářka a byly postaveny další domy. V tom stejném roce se po osmi letech vrátila do USA její sestra Jennie.

Ozbrojený konflikt

Po ukončení první světové války se Egyptané chtěli osamostatnit. Docházelo k ozbrojeným konfliktům mezi Brity a egyptskými nacionalisty. Lillian a děti v sirotčinci se ocitly v nebezpečí, protože vzpoura probíhala i v městě Asjúť. Jednoho dne přišli ozbrojení Egyptané i do sirotčince, ale díky Boží ochraně se nikomu nic nestalo. Následně britský generál vydal rozkaz, aby všichni cizinci odjeli do Káhiry, kde budou v bezpečí. S těžkým srdcem opustila všechny děti, vedení přenechala svému asistentovi a jedné vdově. I když to pro Lillian bylo velmi těžké, tak tuto situaci brala jako příležitost vrátit se do USA. Tam navštívila svou rodinu a přidala se k církvi *Assemblies of God*. V jejich sborech pak vyprávěla o práci v sirotčinci, sbírala potřebné peníze a oblečení pro děti, které pravidelně odesílala do Egypta. Po roce uznala, že politická situace v Egyptě je stabilní a vrátila se zpět. V té době již byla známá v celém Egyptě a byla nazývána *Máma Trasher*. V roce 1921 ji navštívil dokonce egyptský sultán. Díky různým peněžním darům docházelo k dalšímu rozvoji sirotčince. V roce 1924 se starala již o tři sta dětí.

Velké požehnání

V dalších letech Bůh nadále uspokojoval všechny potřeby sirotčince. Často se stávalo, že neměli zásoby jídla na další den. Ale nikdy se nestalo, že by v daný den něco chybělo. Bůh se vždy zázračným způsobem postaral. V roce 1927 se stala jedna neobvyklá událost – probuzení mezi dětmi v sirotčinci. V důsledku toho mnoho dětí uvěřilo. Ty následně vyšly do města a zvěstovaly evangelium. Mnoho obyvatel města se stalo křesťany.

Krise

V roce 1933 se Lillian dozvěděla jednu znepokojivou informaci. V sirotčinci vedeným švédskými křesťany ve městě Port Said jedna misionářka tělesně potrestala osmiletou dívku. Ta utekla a řekla o tom policii. V důsledku této události vznikla vlna nevěle mezi egyptskými muslimy. Začali útočit na křesťanské misionáře a rozhodli se vystavět vlastní muslimské sirotčince. Kontrolovali rovněž činnost Lillian. Nakonec se tamní vláda rozhodla z jejího sirotčince odebrat všechny muslimské děti. Ke konci roku 1933 byla Lillian naprosto psychicky i fyzicky vyčerpaná, sirotčinec měl poprvé dluhy a bylo stále náročnější děti nakrmit. Jednoho dne už byla rozhodnutá odeslat všechny děti pryč a přijmout je zpět, jakmile bude mít peníze. Když ale uviděla reakci dětí, které začaly plakat, tak to nedokázala udělat. S novým odhodláním a plnou důvěrou Bohu pokračovala v práci. Onoho večera mělo každé dítě k jídlu pouze hrst rýže a čtvrt krajíce chleba. Další den už neměli žádné jídlo. Nakonec z ničeho nic přišel dopis z USA, kde byl šek na tisíc dolarů. Díky tomu mohla nakoupit potřebné jídlo. V dalších dnech začaly přicházet další peněžní dary. Nyní, když bylo jídlo na další dny, tak si Lillian potřebovala odpočinout. Měla vysoký tlak a byla hospitalizována v nemocnici. Když byla propuštěna, tak pokračovala ve službě. V roce 1937 bylo v sirotčinci více než sedm set dětí.

Další rozkvět

V roce 1941 v důsledku druhé světové války opět docházely peníze a jídlo. Situace se zdála beznadějná. Lillian se spolu s dětmi modlila. Tehdy přišla nečekaná pomoc prostřednictvím lodi

Červeného kříže. Tato loď původně plula s humanitární pomocí do Řecka. Řecko bylo nicméně obsazeno nacistickým Německem a loď byla přeměrována do přístavu Alexandrie v Egyptě. Tam se představitelé Červeného kříže dozvěděli o sirotčinci Lillian Trasher a rozhodli se veškerý náklad sirotčinci darovat. Bylo tam velké množství jídla a tisíce kusů oblečení. Po ukončení druhé světové války došlo k dalšímu velkému rozkvětu sirotčince. Byly postaveny další budovy, malá nemocnice, kostel a chlév pro krávy, děti však nejvíce těšil bazén. V roce 1956 byl o Lillian natočen dokumentární film s názvem *Nilská matka*. Díky tomu začalo přicházet ještě více peněz. V roce 1960 byla pozvaná církví *Assemblies of God* do USA, kde se účastnila setkání po celé zemi. Ke konci návštěvy začala mít silné závratě. Tyto potíže souvisely s vysokým tlakem. Poté se vrátila do Egypta. Její zdravotní stav se nelepšil a byla hodně slabá. Přesto se nadále starala o malé děti. V následujícím roce se její zdraví nadále zhoršovalo, byla opět hospitalizována v nemocnici a v prosinci tohoto roku zemřela. Bylo jí sedmdesát čtyři let.

Shrnutí

Lillian Trasher založila první sirotčinec v Egyptě. Poskytla pomoc deseti tisícům dětí. Celá její služba byla založena na naprosté důvěře Bohu.

Stanislaw Rucki

Aktuality ze světa

Francie. Katolická církev loni odškodnila 358 obětí sexuálního zneužití ze strany

kněží nebo laických zaměstnanců církve. Systém odškodňování církev zavedla v návaznosti na závěry vyšetřovací zprávy z roku 2021, že francouzští kněží v posledních 70 letech sexuálně zneužili více než 200 000 dětí.

Vatikán. – Svět. Dne 18. 12. 2023 byla vydána papežem schválená deklarace *Fiducia supplicans* umožňující katolickým kněžím žehnání osobám, které nejsou sezdány v souladu s katolickou naukou, a to včetně homosexuálních párů. Obřad ale nesmí navozovat podobnost s uzavřením manželství a nemá být prováděn v souvislosti s civilním obřadem uzavření stejnopohlavního partnerství či *manželství*. Rod Dreher, význačný konzervativní publicista, který se hlásí k pravoslaví, k deklaraci uvedl: *Ti, kteří se věnují pozornému čtení slov v novém církevním dokumentu, mají pravdu, že František výslovně popírá, že by svazek osob stejného pohlaví byl rovnocenný manželství. Ale obávám se, že tady pro stromy uniká les a pro slovíčka celek. Jedná se o součást procesu normalizace homosexuality. Jak už upozornili jiní, bylo to učiněno záměrně, aby se našel způsob, jak by církev, aniž by porušila svá pravidla, mohla udělat věc, která by porušila její pravidla.* Baptistický teolog Albert Mohler zdůraznil, že ještě před dvěma lety ústředí římskokatolické církve žehnání homosexuálním párům vyloučilo, aby je zakrátko nato povolilo. Ohledně významu deklarace pro evangelikální křesťany uvedl: *Nová politika Vatikánu mění kulturní situaci, ve které sloužíme a působíme. Ti, kdo se drží jasného biblického přesvědčení o manželství, sexualitě a pohlaví, si musí uvědomit, že kulturní smyčka se stahuje.*

Vatikán. – Egypt. Koptská pravoslavná církev se v návaznosti na vydání deklarace *Fiducia supplicans* rozhodla v březnu

2024 ukončit teologický dialog s římskokatolickou církví.

Svět. Organizace Open Doors v lednu zveřejnila aktualizovaný seznam zemí, kde zažívají křesťané největší pronásledování. Na prvních šesti místech se umístily tyto státy: Severní Korea, Somálsko, Libye, Eritrea, Jemen a Nigérie.

Španělsko. Organizace Svědků Jehovových žalovala u soudu Sdružení obětí Svědků Jehovových. Žádali finanční odškodnění za poškozování svého dobrého jména, deregistraci sdružení a zákaz jeho internetových materiálů. Svědkové Jehovovi však proces (zatím nepravomocně) prohráli a navíc jimi vyvolaný spor udělal reklamu Sdružení obětí a upozornil na sektářské praktiky u Svědků.

ČR. Českobratrský sbor v Děčíně odhalil v lednu u schodů pod kostelem pomník Jana Palacha a Jana Zajíce s názvem *Světlo pro Děčín*.

Polsko. Dne 1. 2. 2024 zemřel ve věku 88 let farář Stanisław Dorda, rodák z Návsi u Jablunkova, který dlouhá léta sloužil ve farnosti v Ustroni.

Irsko. Na letošní Mezinárodní den žen proběhla v Irsku dvě referenda o navrhovaných novelách ústavy státu. Jedno se týkalo redefinice rodiny. Irové v něm, navzdory masivní kampani neziskovek, kterou podporovali politici v čele s irským premiérem, řekli masivní ANO tomu, že rodina je založena na manželství, a nikoli na jakémkoli dlouhodobém svazku (67,7 %). V druhém referendu měla z irské ústavy zmizet deklarace významné role ženy – matky pro obecné blaho společnosti a závazek státu zajistit, aby na matky nebyl vyvíjen ekonomický nátlak, kvůli kterému by musely nastupovat do práce na úkor péče o děti. Progresivním radikálům se deklarace důležitosti mateřství pro společ-

nost i ekonomické ochrany matek zdá zpátečnická, patriarchální a plná útlaku. Irská vláda navrhovala nahrazení matek genderově neutrálním slovy *poskytování péče členy rodiny jeden druhému*. Zde vyslali Irové vládě a neziskovkám ještě jasnější vzkaz. Celých 73,9 % řeklo ANO důležitosti matek a jejich zvláštní ochraně. (Obou referend se zúčastnila necelá polovina oprávněných voličů.)

Nigérie. Křesťanská nigérijská asociace žaluje u soudu dvě univerzity ve státě Katsina na severu země, které zakázaly na univerzitách křesťanské aktivity, zatímco muslimské na nich nerušeně pokračují. Je to další z mnoha případů stupňující se diskriminace a útlaku vůči křesťanům v zemi. V loňském roce přišlo v Nigérii kvůli své víře o život více než 4000 křesťanů.

Finsko. V lednu oznámila státní zástupkyně, že podává mimořádný opravný prostředek k Nejvyššímu soudu ve věci trestního obvinění vůči poslankyni Päivi Räsänenové a biskupovi luterské misijní provincie Juhanovi Pohjolovi. Oba byli již soudy dvou instancí zproštěni obžaloby, která jim klade za vinu údajné nenávistné projevy vůči homosexuálům proto, že veřejně prezentovali biblické učení o homosexualitě.

Řecko. Řecký parlament schválil v únoru zákon zavádějící homosexuální manželství. Protože většina členů parlamentu jsou zároveň členy pravoslavné církve, volá řada duchovních, včetně biskupů, po tom, aby tzv. Svatý synod exkomunikoval všechny poslance, kteří pro zákon hlasovali.

Švédsko. Ve věku 94 let zemřel 12. 3. 2024 první biskup konzervativní tzv. Misijní provincie ve Švédsku Arne Olsson. Misijní provincii vedl v letech 2005–2010, kdy ho nahradil Roland Gustafsson.

ČR. Ve věku 98 zemřel dne 19. 3. 2024 pravoslavný olomoucko-brněnský arcibiskup Simeon; v čele eparchie stál od roku 2000.

Slovensko. Katedra teologie a katechetiky na Univerzitě Mateja Béla v Banské Bystrici oslaví v dubnu 30 let své existence.

Evropa. Ve dnech 7. – 9. června 2024 se uskuteční mezinárodní ekumenické Setkání křesťanů. Místem konání jsou německý Frankfurt nad Odrou a sousední polské město Słubice. Motem frankfurtského setkání je: *Nic nás nemůže odloučit.* (Další Setkání křesťanů by se mělo konat roku 2027 v České republice.)

Polsko. – Evropa. The Gospel Coalition Europe připravuje ve dnech 20. – 22. září 2024 ve Visle mezinárodní mládežnickou biblickou konferenci.

Daniel Spratek

Aktuality z KS

Středisko Karmel. Na středisku Karmel proběhla renovace tří pokojů a posezení ve spojovací chodbě. Další pokoje je možno *adoptovat* k renovaci. V hlavním sále byla provedena výmalba a penetrace podlahy. Úpravou stropu v jídelně se výrazně zlepšily akustické vlastnosti místnosti.

BŠP. Semestr 2023/2024 byl ukončen 23. 3. přednáškou Jiřího Krále o kurzu *Objevování křesťanství* a dalších návazných kurzech. Záznamy přednášek jsou postupně přidávány na YouTube kanál XcamPtv.

Ústřední konference delegátů je naplánována na 6. 4. 2024. V programu jsou zprávy o činnosti, pozdravy hostů

a biblický proslav Jonasz Małkiewicz z Polska.

XcamP. Festival XcamP by se měl v příštím roce uskutečnit v termínu 13. – 20. 7. 2024. Tématem ročníku je *Pevný bod* a chtěli bychom se věnovat Pavlovu dopisu Filipským. Dopolední přednášky by měl mít Tim Savage z Velké Británie a evangelizace Meinolf Mellwig z Německa.

Pobyt pro děti z Ukrajiny. Pobyt je naplánován na středisku Karmel v termínu 29. 7. – 2. 8. 2024.

Jubilejní koncerty. Koncert k 60. výročí založení Smyčcového orchestru se uskuteční 23. 6. 2024 v evangelickém kostele Na Nivách v Českém Těšíně; s orchestrem vystoupí pěvecké uskupení ECHO. Koncert ke 100. výročí dechového souboru z Oldřichovic se uskuteční 10. 11. 2024 v kulturním domě Trisia v Třinci.

Čísla účtů a variabilní symboly. Křesťanské společenství je neziskovou organizací a ve své činnosti je závislé zejména na darech svých členů a příznivců. Nedostává žádné pravidelné příjmy od státu nebo z ústředí SCEAV. Chcete-li finančně podpořit činnost KS, můžete tak učinit zasláním peněz na bankovní účet, přičemž je možné volbou účtu nebo variabilního symbolu konkretizovat účel, na který má být dar použit. Dárci samozřejmě obdrží potvrzení pro daňové účely. Za všechny dary jménem vedení KS děkujeme.

Číslo hlavního účtu: **2902444021/2010**
Variabilní symboly:

- **684011** – Karmel – investice
- **684081** – BŠP
- **684091** – Vydavatelská činnost
- **123** – Pomoc pro ukrajinské běžence
- **12345** – výkup nevolníků v Pákistánu
- **85000** – bez konkrétního určení (na aktuální potřeby)

Číslo účtu střediska Lípa:

2100149274/2010

Číslo účtu festivalu Xcamp:

1725267399/0800

Číslo účtu projektu Srdce pro Afriku:

1147004/2060

Číslo účtu misijních aktivit v Mongolsku:

2501430913/2010

Číslo účtu Šance podaná ruka:

2501321530/2010

Číslo Odboru mládeže (centrální akce a školení dorostu a mládeže):

2301751368/2010

Daniel Spratek

Literární hlídka

Poutníková četba vydala životopis *Martin Luther. Zde stojím a nemohu jinak.* od Rolanda Baintona. Jedná se o jeden z nejuznávanějších životopisů velkého reformátora. Ač vyšel poprvé roku 1950, je dodnes ceněn a vydáván. Kombinuje špičkovou odbornost autora se schopností čtivého literárního stylu.

Fundacja Prodoteo ve Varšavě vydala knihu *Legendarny Jezus?* s podtitulem *Argument za historyczną wiarygodnośćią tradycji synoptycznej.* Jedná se o překlad z anglického originálu od P. R. Eddyho a G. A. Boyda. Apologetická publikace přináší na téměř 700 stranách podrobné argumenty ve prospěch věrohodnosti evangelií a v nich prezentovaného portrétu Ježíše Krista.

Nakladatelství Diadasko vydalo v převodu do současné češtiny *Šetnáctero kázání* Jana Karafiáta, autora *Broučků*. Jedná se o kázání z let 1889 a 1896, která byla zachycená těsnopisem a následně

autorizována Karafiátem k tisku.

Nakladatelství Paulínky vydalo komiksové zpracování života apoštola Pavla pod názvem *Dobrodružství svatého Pavla*. Knihu ilustroval francouzský malíř Pascal Vincent.

Misijní společnost i2 Ministries vydala knihu *It Is Your Time To Follow Me* s podtitulem *A Radical Salafi Muslim Encounters Jesus*. Autor Thomas Samuel v ní vypráví svůj životní příběh směřující od radikálního salafitského muslima, snícího o džihádu, přes hledače v různých náboženských systémech světa až k následování Ježíše. Příběh doplňuje apologetickými pasážemi, v nichž se z křesťanských pozic vymezuje proti islámu.

Daniel Spratek

Výpisky odjinud

Boží výchova

Jsmo Boží děti, Bůh nás velice miluje, a proto nás také vychovává. Když jsme vystaveni Jeho láskyplné výchově, musíme si uvědomit významnou odlišnost: Boží výchova není trest za náš hřích, protože veškerý trest, který jsme měli nést, dopadl na našeho Spasitele – Ježíše. Boží otcovská výchova není trestající, ale proměňující; má posloužit k proměně našeho srdce. (...) Smyslem Boží výchovy není naučit nás, co máme dělat pro to, abychom si zasloužili své místo jako jeho děti; jeho starostlivá a láskyplná výchova ve skutečnosti dokazuje, že už jeho děti jsme (Židům 12,7–11).

(Paul D. Tripp: *Nová milost pro každé ráno*. Kroměříž 2023, [20. 3.]

Nauka o utrpení

Skutečnost, že se nestanete zrádcem

a vytrváte i v dobách mimořádné zkoušky, závisí do velké míry na vašem předchozím křesťanském životě. Když se po obrácení Pavla z Tarsu Pán zjevil Ananiášovi, přednímu křesťanovi damašské církve, řekl mu, jak má tohoto nového konvertitu vyučovat: Já mu zajisté ukážu, jak mnoho musí trpět pro mé jméno. (Sk 9,16) Každá křesťanská církev, která své údy nevyučuje hlavní křesťanské vědě, již je nauka o utrpení, neplní svou úlohu.

(Richard Wurmbrand: *Nauka o utrpení*. Hlas mučedníků, 2023, č. 3, s. 17.)

Zásadní teze křesťanské ortodoxie

Obsah této křesťanské teologie spočívá v podstatě ve dvojím: Za prvé v tvrzení, že člověk zahájil svou dějinnou existenci hříchem, pozbyl v důsledku toho původní Boží přátelství a přivodil na sebe a své potomky Boží hněv. Za druhé pak ve víře, že Boží Syn, Ježíš Kristus, svou obětí na kříži tento Boží hněv usmířil (myšlenka satisfakce) a otevřel tím ospravedlněnému člověku ztracenou perspektivu věčného života (myšlenka vykoupení). (...) Povšimněme si především, že v pojetí ortodoxie Bůh s lidmi mluví, že jim tedy něco větami (oznamovacími a rozkazovacími) sděluje. Zjevení se tedy v pojetí ortodoxie odehrává ve větách. Takovému pojetí nadpřirozeného zjevení, jež se uskutečňuje větami, budu říkat *propoziční* [=výrokové]. Za druhé si povšimněme, že v pojetí ortodoxie je Vtělení Ježíše Krista (tj. intimní, v průběhu dějin skutečně spojení samého Boha s určitým člověkem) dějinnou událostí nadlidského (kosmického, a dokonce více než kosmického) významu. Ježíš je v důsledku toho i samým středobodem lidských dějin, jež se s ohledem na úlohu, kterou v nich Vtělení hraje, rozpadají zcela přirozeně, na lidském rozhodnutí nezávisle, na dobu před Kristem a po Kristu.

(Stanislav Sousedík: *Filosofie náboženství mezi ortodoxií a romantikou*. Reflexe – Filosofický časopis, 2017, č. 52, s. 48-49.)

Všeobecné kněžství v německých zemích v 17. a 18. století

Spener konceptem všeobecného kněžství ospravedlňoval účast laiků na životě církve, zejména v tzv. *collegia pietatis*, ale také obecněji na duchovním životě a s ohledem na ostatní členy křesťanského společenství. (...) Opozice vůči pietistickému pochopení toho, co znamená *das geistliche Priestertum*, vzrůstala koncem sedmáctého století, ale spor se nevedl o samotnou jeho existenci, ale spíše o tom, jak daleko by mělo sahát a zda jeho široké pojmání nepodrývá ordinovaný úřad služby. Spener si ho vždy představoval jako nutný doplněk ordinovaného úřadu, ale – jak poznamenal Martin Grechat – pro Spenera byl vztah ordinovaného služebníka a laiků byl spíše bratrským, zatímco jeho oponenti z řad stoupenců luterské ortodoxie zdůrazňovali více hierarchický vztah typu otec-dítě. (...) V 18. století význam duchovního kněžství poklesl. (...) I když se o něm August Hermann Francke občas zmínil, nebylo to hlavní téma v jeho díle. (...) Když Johann Adam Steinmetz, který patřil k jádru církevního pietistického hnutí v 18. století, znovu vydal některé Spenerovy spisy v polovině 18. století, včetně *Das Geistliche Priestertum*, poznamenal, že každá generace musí znovu objevit duchovní kněžství, což naznačuje, že sice nebylo úplně zapomenuto, ale stěží bylo tak význačné, jak by se dalo předpokládat.

(Jonathan Strom: *How the Priesthood of All Believers Became American*. Lutheran Quarterly, 2023, sv. 37, čís. 4, s. 428-429.)

Zvítězit nad nudou

Nuda může být dočasná (situační), ane-

bo permanentní (existenciální). Situace se objevuje ve chvílích, které vnímáme jako málo podnětné (např. přednáška, čekání v obchodě při pokladně apod.). Existenciální trvá bez ohledu na změny situace či okolností. Je to hlubší pocit prázdnoty, který přerušují krátké chvíle rozptýlení. (...) Jestliže člověk prožívá existenciální nudu, potřebuje najít smysl života. Potřebuje objevit své místo v Božím příběhu. Evangelium nám ukazuje, že na každém člověku záleží, každý má hodnotu a každý má poslání. Být zachráněný pro věčný život znamená být i zachráněný z nudy a bezcílnosti života. Bengt Pleijel to vyjádřil slovy, že smyslem života je žít blízko Boha a blízko druhých lidí. S tím souvisí výzva objevit svoje dary, které každému Bůh dal, a sloužit nimi druhým.

(Ondrej Kolarovský: *Zmysluplne vítazit nad nudou*. idea-list.sk, 15. 3. 2024)

Daniel Spratek

Opravdu úspěšná evangelizace

Je opravdu málo křesťanských společností v naší republice, která by byla spokojena s výsledky evangelizačního úsilí. Někdy jsme zklamáni, když se nedostává patřičných a měřitelných výsledků. Ty tam jsou doby, kdy celé stadiony reagovaly na výzvy k přijetí a následování

Ježíše. Kdy sbory překotně rostly o desítky procent ročně. Aktuálně i těm, kteří čekali velké věci, se nedostává dnes ani malých. Snad jedině ti, kdo přebírají už hotové křesťany, zaznamenávají růst. Možná stojí za to sledovat efektivitu jedné biblické evangelizační mise.

Je popsána v Markově evangeliu (4. a 5. kapitola). Ježíš s učedníky podniká plavbu na druhý břeh Genezaretského jezera. Cílem cesty je Dekapolis, pohanské město a pomyslná brána do pohanského světa. Během cesty je zastihne bouře. Na místě stráví možná hodinu dvě a pak se plaví zpátky do Kafarnaum. Za tu krátkou chvíli stihnou jedno jediné setkání, během kterého je osvobozen z démonské svázanosti jeden jediný nešťastník.

Člověk by se oprávněně ptal: Stálo to za to? Byla ta námaha, noční výprava přes jezero v bouři a riziko pro Ježíše a učedníky vůbec adekvátní? Bylo to vůbec efektivní? V tomto kontextu se lze také úspěšně ptát: Stojí za to třeba jeden jediný člověk, který se setká s Ježíšem? Stojí za naši námahu a nasazení?

Je moc krásné, že odpověď je více než jasná. Jeden člověk, který se stane svobodný od démonů, stojí za riziko i práci. A nemusí to být zrovna legie zlých duchů, jako v tomto konkrétním případě. Nemusí to být zrovna 6826 démonů. Tolik vojáků měla totiž římská legie.

Svoboda v Kristu, byť pro jednoho jediného člověka, stojí za námahu.

Zbyšek Kaleta

**KŘEŠŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ
SPOŁECZNOŚĆ CHRZEŚCIJAŃSKA**

SRDEČNĚ ZVE NA

DEN SENIORŮ

U BOŽÍHO SLOVA S VEČEŘÍ PÁNĚ A OBĚDEM

27. 4. 2024 9:00 - 14:00

NA STŘEDISKU KARMEL VE SMILOVICÍCH

TÉMA: KDE SE DÍVÁŠ – DÍVÁŠ SE NA JEŽÍŠE?

ZVĚST BOŽÍHO SLOVA:

**VÁCLAV HRACHOVEC, JIŘÍ KALETA,
MILAN PECKA, CIESAR VLASTIMIL**

VYSTOUPENÍ:

**MUŽSKÝ PĚVECKÝ SBOR
VĚSLAV A LENKA KALETOVI**

OBĚD ZA DOBROVOLNÉ DARY

ÚČAST NAHLASTE DO 21. 4. 2024 NA TEL. Č. 605844450